

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הַאֲלֵקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ י"ד - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 394

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

בעולם, ובזה נחה וְשָׁקְטָה דַעְתּוֹ שֶׁל רִש"י ז"ל, וְנִחָה דַעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה מֵה שְׁמֵרְעִישִׁים אֹתוֹ כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה ע"כ"ל.

מוֹבֵן כִּי מַעֲשֶׂה כְּזֹאת לֹא יוּכַל לְסַפֵּר אֲשֶׁר עֵינֵי בֶּשֶׁר לֹו וְאֵךְ לְאָדָם אֲשֶׁר עֵינָיו מְשׁוּטָטוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים שׁוֹמֵעַ וְרוֹאֶה מֵה שְׁלֵא יִשְׁמַע לְזוּלָתוֹ יוּכַל לְסַפֵּר כְּזֹאת. מִזֶּה יְכוּלִים לְהַבִּין אִיזָה זְכוּת גְּדוֹל הוּא לְאֵלוֹ שְׁלוֹמֵיִם זוֹהַר הַקְדוּשָׁה, וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה מְדַבְּרִים מֵהֶם, שֶׁבְּזְכוּתָם נְצוּלִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת, וּמִקְרִבֵּין הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים, שְׁנֹזְכָה בְּקִרְוֹב לְרֵאוּתָהּ.

## גודל שְׁכַר מְזֻבָּה הַרְבִּים

אָמְרוּ חז"ל בְּמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא (בְּרֵאשִׁית פָּרָק א): מַעֲשֶׂה בְר' אֲבָהוּ כְּשֶׁהָיָה מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם הָרָאָה לוֹ הַקְב"ה שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה נְהָרֵי אֲפָרְסָמוֹן, הַתְּחִיל לֹוּמַר בְּשַׁעַת מִיתָה לְתַלְמִידָיו, אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקֵי הַתּוֹרָה, אָמְרוּ לוֹ, רַבֵּינוּ, מָה רָאִיתָ, אָמַר לָהֶם שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה נְהָרֵי אֲפָרְסָמוֹן נָתַן לִי הַקְב"ה בְּשֶׁכַר תּוֹרָתִי, הַתְּחִיל לֹוּמַר וְאֵנִי אֲמַרְתִּי לְרִיק וְגַעַתִּי לְתַהוֹ וְהִבֵּל כַּחֲסֵי כְלִיתִי, וְכו'. [בְּאוּר: קִדָּם פְּטִירְתּוֹ שֶׁל רַב אֲבָהוּ הֶעֱבִירוּ לִפְנֵי שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה נְהָרוֹת שֶׁל אֲפָרְסָמוֹן, שָׁאֵל רַבִּי אֲבָהוּ: לְמִי כָּל אֵלוֹ, אָמְרוּ לוֹ: שְׁלֹךְ הֵם, אָמַר לָהֶם: כָּל אֵלוֹ לְאֲבָהוּ וְאֵנִי אֲמַרְתִּי לְרִיק וְגַעַתִּי].

וּמִבְּאוּר הָאֲרִיז'ל: שְׂרַבֵּי אֲבָהוּ חָשַׁב שֶׁהָיְתָה יְגִיעָתוֹ בְּמִשְׁךְ יְמֵי חַיָּו לְרִיק 1, כִּי לֹא רָאָה שׁוֹם תּוֹעֵלָתָהּ בְּעַבּוּדָתוֹ, אֵךְ אֲלִיבָא דְאֲמַתּוֹ זָכָה עַל יְדֵי יְגִיעָתוֹ ל"י"ש" שֶׁהֵם סוּד "ש"י" עוֹלָמוֹת, הַמְּבַטְחִין לְכָל צְדִיק וְצְדִיק ["ר"י"ק" גִּימְטְרִיא "י"ש" שֶׁהוּא הֶפֶךְ מִ"ר"י"ק"] וְעַל אֵלוֹ הִי"ג נְהָרוֹת שֶׁהָרָאוּ לוֹ רוֹמְזִים לְש"י עוֹלָמוֹת.

1. בְּסִפְרֵי שִׁיחוֹת מוֹהַר"ן (אוֹת - רַמַּד) שְׁמַעְתִּי מֵאֲחָד מִחֻשְׁבֵּי אֲנָשִׁים, אִישׁ כְּשֶׁר וִירָא שְׁמַיִם וְעוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם בְּאֲמַתּוֹ, שָׁאֵמַר לוֹ רַבְּנֵי זְכוּרֹנוֹ לְבָרְכָהּ, שִׁישׁ בְּנֵי אָדָם עוֹבְדֵי ה' שָׁאִין הַשֵּׁם וְיִתְבָּרַךְ מְרָאָה לָהֶם מֵה שֶׁפָּעְלוּ כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם. רַק אַחַר מוֹתָם בְּעוֹלָם הַבָּא, אָז יֵרָאוּ מֵה שֶׁפָּעְלוּ. וְהַבְּנֵי שֶׁרַבְּנוּ זְכוּרֹנוֹ לְבָרְכָהּ אָמַר לוֹ דְּבַר זֶה לְעֵנֶן הַתְּחִיָּנוּת לְבַל יִפַּל בְּדַעְתּוֹ מֵה שֶׁכָּבֵד עִסַק בְּעַבּוּדַת הַשֵּׁם, וְעַדִּין אֵינוֹ רוֹאֶה בְּעַצְמוֹ שׁוֹם פְּעֻלָּה. כִּי יֵשׁ שְׁאִינוֹ יְכוּל לְרֵאוּת כָּל יְמֵי חַיָּו מֵה שֶׁפָּעַל כִּי אִם לְאַחַר כֵּךְ כְּנֹזֵכַר לְעִיל.

הַרִי לָנוּ דְגָמָא מִפְּרֻשֵׁת מַחז"ל הַקְדוּשִׁים, שָׁאֵף עַל פִּי שְׁעַבַּד רַבִּי אֲבָהוּ אֶת בּוֹרְאוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו בְּשִׁלְמוֹת עֲצוּמָה, לֹא זָכָה לְרֵאוּת כְּלוֹם מִמֶּה שֶׁפָּעַל, דְּבַר זֶה גֵרָם לוֹ שֶׁאֲפִלוּ כְּשֶׁהָרָאוּ לוֹ קִדָּם פְּטִירְתּוֹ אֶת עֲצֵם הַמְּדַרְגוֹת שְׁנֹזְכָה לָהֶן, תְּמָה וְשָׂאֵל, לְמִי כָּל אֵלָה, כִּי חָשַׁב שֶׁהָיְתָה כָּל עַבּוּדָתוֹ וְיְגִיעָתוֹ לְרִיק מִחֻמַּת שְׁלֵא הָרָאוּ לוֹ כְּלוֹם עַד מוֹתוֹ.

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

## העוסק בזמני הרבים לתורה שָׁכְרוּ י"ג נהרי אפרסמון

ובספר "ערוות דבש" כתב: ואמרו במדרש, לרבי אבהו הראו שָׁכְרוּ י"ג נהרי אפרסמון, ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרת לריק יגעתי וכו'.

וצריך באור, איך חס ושלום יכפר רבי אבהו בשכר תורה ומצוות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי, כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבאר בגמ' פד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן בטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי צבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והינו שלא יצטערו כי על ידי עוסקים בצרכי צבור, נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו, כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלמות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה, הפל לריק, כי מעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי<sup>1</sup>, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאד.

וכתב רבי חיים ויטאל זי"ע בספר שערי קדשה - (חלק ב שער ז): מצבי לחיבא: אמרו רבותינו ז"ל (אלהו רבא ספ"ח) למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששקול כמשה ואהרן, מפני שהיה עולה לרגל ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומצפה אותן, וכן שמואל בנו נהג אחריו, כמו שכתוב (שמואל א' ז) וסבב בית אל והגלגל וגו' ושפט את ישראל ותשובתו הרמתה כי שם ביתו, ואברהם לא זכה לכל מעלותיו אלא משום (בראשית י"ב ה') ואת הנפש אשר עשו בחרן, וכתוב (שם י"ח י"ח) ואברהם היו יהיה לגוי גדול

ז. ובודאי יש לו שכר של מצוה, אך כידוע מאמרם ז"ל על הפסוק יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה, דאפלו חפצי שמים לא מגיעים לערך של תורה, ועוד אמרו על הפסוק כי טל אורות טלך, שרק טל תורה מחיהו, ועל זה רבי אבהו החשיב הכל כנגד התורה לרי"ק, ועל זה בשרוהו בשמים י"ג נהרי אפרסמון דכניא, דהזמן שהלך למען זכוי הרבים הוא כמו שלמד בעצמו. ועתה הגע בעצמך גם אתה תלמד זזה"ק אך אם תזכה אחרים כך יכפלו זכיותיך לעין ערוך וכאלו אתה בעצמך למדת.

מִזְבַּח וְעַקְדֵה אֶת יִצְחָק בְּנֹו. כִּי־נִין  
שְׂרָאָה הַקְדֹּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתוֹ  
מְקוֹם, הַתְּמַלֵּא רַחֲמִים. זֶהוּ  
שְׁכָנוֹת רָאָה ה' וַיִּנְחָם וְגו'ֹ. מֵה  
זֶה רָאָה ה' ? רָאָה עַקְדַת יִצְחָק  
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, וְשָׁב וַרְחַם עֲלֵיהֶם  
מִיָּד.

וַיֹּאמֶר לְמַלְאָךְ הַמְשַׁחִית רַב עֲתָה  
וְגו'ֹ. מֵה זֶה רַב ? הֲרִי פְרָשִׁינָה, קַח  
אֶת הָרֵב. אֲלֵא כִּף הוּא, כְּתוּב כָּאֵן  
רַב, וְכְתוּב שֵׁם רַב לְכֶם שְׁכַת בְּהָר  
הַזֶּה. אֵף כִּף גַּם רַב - רַב לָךְ שְׁיִיחָה  
מְקוֹם זֶה תַּחַת יָדָךְ. שְׁנַיִם רַבּוֹת  
הֵינָה תַּחַת יָדָךְ, מִכָּאֵן וְהַלֵּאָה רַב,  
הַחֲזוּר אֶת הַמְּקוֹם לְבַעֲלָיו. וְעַם  
כָּל זֶה, (בְּדָם) בְּמִנּוֹת וּבְמִמּוֹן יִצָּא  
מִתַּחַת יָדוֹ.

וְרָמַז נִקְרָא אַרְוֵנָה ? אֲלֵא כְּתוּב  
אַרְוֵנָה, וְכְתוּב אַרְנָן. בְּעוֹד שְׂאוֹתוֹ  
מְקוֹם הֵינָה תַּחַת יָדוֹ, נִקְרָא אַרְוֵנָה,  
אַרְוֹן שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר. וְעַל שְׁנוֹסְפוֹ  
בּוֹ אוֹתִיּוֹת יְתֵרוֹת, כִּף צְרִיף  
לְהוֹסִיף לְאוֹתוֹ רַע עֵינַי, סוּד שֶׁל  
הַצַּד הָאֲחֵר, וְאוֹתָהּ תּוֹסַפֵּת הִיא  
חֶסְרוֹן לוֹ.

בְּצַד הַקְדֻשָּׁה גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתִיּוֹת,  
וְנוֹסַפֵּת קְדֻשָּׁתוֹ. וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב,  
(מַלְכִים-ז) עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר. גֵּרַע  
מ"ם, שְׁלֵא כְּתוּב שְׁנַיִם, אֲלֵא שְׁנֵי.  
וְלִצַּד הָאֲחֵר נוֹתְנִים תּוֹסַפֵּת  
אוֹתִיּוֹת, שְׁכָנוֹת וַיַּעַשׂ יִרְיעַת  
עֵזִים לְאַהֵל עַל הַמִּשְׁכָּן עֲשִׂיתִי  
עֲשֶׂרָה יִרְיעַת. תּוֹסַפֵּת אוֹתִיּוֹת,  
וְהוּא חֶסְרוֹן. וּבְצַד הַקְדֻשָּׁה שְׁנֵי  
עֶשֶׂר וְלֹא יוֹתֵר. וְכָאֵן עֲשִׂיתִי  
עֲשֶׂרָה, וְהַכֵּל הוּא חֶסְרוֹן אֲלֵיוֹ.  
וְכִּף צְרִיף לְאוֹתוֹ רַע עֵינַי לְהַשְׁלִים  
אֶת הָעֵינַי שְׁלוֹ, וְהוּא בְּחֶסְרוֹן.  
(בְּדִגְמָא זוֹ אַרְוֵנָה, תּוֹסַפֵּת אוֹתִיּוֹת, וְלֹא כְּתוּב  
אַרְוֹן).

בֹּא וִירָאָה, צַד הַקְדֻשָּׁה נִקְרָא אַרְוֹן  
הַבְּרִית, וְאוֹתוֹ אַרְוֹן הַבְּרִית רְאוּי  
לְגוּף לְהַכְנִים בּוֹ דְיוֹקָן אֲדָם. וְעַל  
סוּד זֶה, אוֹתָם חֲסִידִים קְדוּשִׁים,

דְּתַמְּן בְּנֵה אַבְרָהָם מְדַבְּחָא, וְעַקְדֵה לִיה לְיִצְחָק  
בְּרִיה. כִּי־נִין דְּחֵמָא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא הֵהוּא  
אַתָּר, אֲתַמְלִי רַחֲמִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבַרִי  
הַיְמִים א כב) רָאָה יְי' וַיִּנְחָם וְגו'ֹ. מֵהוּ רָאָה יְי'.  
חֵמָא עַקְדַת יִצְחָק בְּהוּא אַתָּר, וְתָב וַרְחַם  
עֲלֵיהֶם מִיָּד.

וַיֹּאמֶר לְמַלְאָךְ הַמְשַׁחִית רַב עֲתָה וְגו'ֹ. מֵהוּ  
רַב. הָא אוּקְמוּהָ, טוּל הָרֵב. אֲלֵא הָכִי  
הוּא, כְּתִיב הָכָא רַב, וְכְתִיב הָתָם, (דְּבַרִים א) רַב  
לְכֶם שְׁכַת בְּהָר הַזֶּה. אוּף הָכִי נָמִי רַב, רַב לָךְ  
לְמַהוּי הָאֵי אַתָּר תַּחַת יָדָךְ, שְׁנֵי סְגִיאִין הֵוָה  
תַּחַת יָדָךְ, מִכָּאֵן וְהַלֵּאָה רַב, אֲהַדְרֵ אַתָּרָא  
לְמַאֲרִיה. וְעַם כָּל דָּא (בְּדָמָא) בְּמוֹתָא וּמְמוֹנָא  
נִפְקַ מִתַּחַת יָדֵיהָ.

אַמְא' אַקְרִי אַרְוֵנָה. אֲלֵא כְּתִיב אַרְוֵנָה וְכְּתִיב  
אַרְנָן. בְּעוֹד דִּהֵהוּא אַתָּר הֵוָה תַּחַת  
יָדֵיהָ, אַקְרִי אַרְוֵנָה אַרְוֹן דְּסַטְרָא אַחְרָא. וְעַל  
דְּאֲתוּסְפוֹ בֵּיה אַתְוּוֹן יְתִיר, הָכִי אַצְטְרִיף  
לְאֲתוּסְפָא לְהֵהוּא רַע עֵינַי, רְזָא דְּסַטְרָא אַחְרָא,  
וְהֵהוּא תּוֹסַפֵּת אִיהוּ גְרִיעוּתָא לְגַבִּיָּה.

בְּסַטְרָא קְדֻשָּׁה גֵּרְעִין לִיה אַתְוּוֹן, וְאֲתוּסְפָא  
קְדוּשָׁתֵיהָ. וְדָא רְזָא דְכְּתִיב, (מַלְכִים ז)

עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר. גֵּרַע מ"ם (דָּף רי"ד ע"ב) דְּלֵא  
כְּתִיב שְׁנַיִם, אֲלֵא שְׁנֵי. וְלְסַטְרָא אַחְרָא יְהִיבִין  
לִיה תּוֹסַפֵּת אַתְוּוֹן, דְּכְּתִיב וַיַּעַשׂ יִרְיעוֹת עֵזִים  
לְאַהֵל עַל הַמִּשְׁכָּן עֲשִׂיתִי עֲשֶׂרָה יִרְיעוֹת,  
תּוֹסַפֵּת אַתְוּוֹן וְאִיהוּ גְרִיעוּתָא. וּבְסַטְרָא  
דְּקְדוּשָׁה, שְׁנֵי עֶשֶׂר וְלֹא יְתִיר. וְהָכָא עֲשִׂיתִי  
עֲשֶׂרָה. וְכֵלָא אִיהוּ גְרִיעוֹ לְגַבִּיָּה, וְהָכִי  
אַצְטְרִיף לְהֵהוּא רַע עֵינַי, לְאַשְׁלֵמָא עֵינָיָה  
וְאִיהוּ בְּגְרִיעוֹ. (בְּנוֹנָא דָא אַרְוֵנָה, תּוֹסַפֵּת אַתְוּוֹן וְלֹא כְּתִיב אַרְוֹן).

הָא חֲזִי, סַטְרָא דְקְדוּשָׁה אַקְרִי אַרְוֹן הַבְּרִית.  
וְהֵהוּא אַרְוֹן הַבְּרִית, אַתְחֲזִי לְגוּפָא

**לְמִיעַל בֵּיהּ דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם. וְעַל רוּזָא דְאִינוּן חֲסִידֵי קַדִּישִׁין, כִּד הוּוּ מִפְטָרֵי מַהֲאֵי עֲלֵמָא, הוּוּ אַעֲלִין לֹון בְּאָרוּן. דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא לֹא מִתְתַקֵּן בְּגוּפָא, וְלֹאֵו אִיהִי בְּכֻלְלָא דְגוּפָא דְאָדָם. וּבְגִין דָּא לֹא אִתְבְּרוּן גּוּפִימָא לְהֵהוּא סִטְרָא אַחְרָא, בְּגִין דְּלֹאוּ אִינוּן בְּכֻלְלָא דְגוּפָא דְאָדָם.**

כְּשֶׁהָיוּ נִפְטָרִים מִהָעוֹלָם הַזֶּה, הָיוּ מְכַנְיָסִים אוֹתָם בְּאָרוֹן, שֶׁהָרִי הַצַּד הָאֲחֵר אֵינוֹ מִתְקַן בְּגוּף וְאֵינוֹ בְּכֻלְלֵי שֶׁל גּוּף הָאָדָם. וְלִכֵּן לֹא נִבְרָאוּ גּוּפִים לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר, מִשּׁוּם שֶׁאֵינָם בְּכֻלְלֵי שֶׁל גּוּף אָדָם. מַה כְּתוּב בְּיוֹסֵף? וַיִּישָׂם בְּאָרוֹן. לְמַה שְׁתֵּי יוֹדִי"ם? אֲלֵא שֶׁהִתְחַבְּרָה בְּרִית בְּבִרְיָת, סוּד שֶׁלִּמְטָה בַּסּוּד שֶׁלִּמְעַלָּה, וְנִכְנַס בְּאָרוֹן. (בֹּא וְרֵא, צַד הַקְּדוּשָׁה נִקְרָא אָרוֹן הַבְּרִית, וְאוֹתוֹ אָרוֹן הַבְּרִית נִתְקַן לְהַכְנִיס בוֹ סוּד הַתּוֹרָה, שֶׁהֵיא סוּד שֶׁל הַצִּיּוּרָה שֶׁל הַגּוּף הַקְּדוּשׁ. כִּמּוֹ כּוֹן לְמִשָּׁה נִתְקַן אָרוֹן לְהַכְנִיס בְּתוֹכוֹ צוּרַת הַגּוּף, סוּד הָאָדָם. וְמִי הוּא שְׁנִמְצָא בַּסּוּד אָדָם? מִי שְׂשׁוּמֵר אוֹת בְּרִית הַקְּדוּשָׁה, וְעַל סוּד זֶה אוֹתָם חֲסִידִים קְדוּשִׁים, בְּאֶשֶׁר הָיוּ נִפְטָרִים מִהָעוֹלָם הַזֶּה, הָיוּ מְכַנְיָסִים אוֹתָם בְּאָרוֹן, מִשּׁוּם שֶׁלֹא רָאוי לְהַכְנִס בְּאָרוֹן אֲלֵא מִי שְׂשׁוּמֵר לְבִרְיָת זוֹ, אוֹת קָדִים הַקְּדוּשׁ. בְּיוֹסֵף מַה כְּתוּב? וַיִּישָׂם בְּאָרוֹן) מַה הַטֵּעַם? מִשּׁוּם שֶׁשְׂשׁוּמֵר הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה וְהַתְקַנָּם בּוֹ. לִכֵּן רָאוי לְהַכְנִס בְּאָרוֹן, וְהַכֵּל כְּרָאוי. בְּכָה רִבִּי אַבָּא וְאָמַר, אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹא יוֹדְעִים אוֹתָהּ בּוֹשָׁה! אוֹי לְאוֹתוֹ עֵנֶשׁ שֶׁל כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהַכְנִס לְאָרוֹן, כִּי לֹא צְרִיף לְהַכְנִיס לְאָרוֹן, פֶּרֶט לְצַדִּיק שֶׁיּוֹדֵעַ בְּנַפְשׁוֹ וְנוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ שֶׁלֹא חָטָא בְּאוֹתָהּ בְּרִית, אוֹת הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה, מְעַלּוּמִיּוֹ, וְשִׁמְרֵ אוֹתוֹ כְּרָאוי. וְאֵם לֹא, לֹא צְרִיף לְהַכְנִס לְאָרוֹן וְלִפְגֵם אֶת הָאָרוֹן.

**בְּיוֹסֵף מַה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית 1) וַיִּישָׂם בְּאָרוֹן תְּרִין יוֹדִין אֲמָאֵי. אֲלֵא דְאִתְחַבְּרַת בְּרִית בְּבִרְיָת. רוּזָא דְלִתְתָא בְּרוּזָא דְלַעֲיֵלָא. וְעַאל בְּאָרוּנָא. מַאי טַעְמָא. (כ"א ת"ו סטרא דקדושה אקרי ארון הברית וזהו ארון הברית אתתקנו לאעלא ביה רוא דאורייתא דאיתי רוא דדיוקנא דגופא קדישא. בגוונא דא לתתא אתתקנו ארונא לאעלא ביה דיוקנא דגופא רוא דאדם ומאן איהו דקאים ברוזא דאדם מאן דנטיר את קיימא קדישא ועל רוא דא אינון חסדי קדישין כד הוו מפטרי מהאי עלמא הוו עאלין לון בארונא בגין דלא אתתו למיעל בארונא אלא מאן דנטיר להאי ברית את קיימא קדישא. ביוסף מה כתיב ויישם בארון) בגין דנטיר ברית קדישא, ואתקיים ביה. להכי אתתחזי לאעלה בארונא, וכלא כדקא חזי.**

בַּסּוּד שֶׁצְרִיף לְהִתְחַבֵּר בְּאוֹת בְּרִית קְדוּשָׁה הוּא הַסּוּד הַרְאוי לוֹ, וְלֹא לְאֲחֵר. שֶׁהָרִי אָרוֹן אֵינוֹ מִתְחַבֵּר אֲלֵא בְּצַדִּיק שְׂשׁוּמֵר בְּרִית קְדוּשָׁה. וְמִי שְׂפֹגֵם אֶת הַבְּרִית וְנִכְנַס בְּאָרוֹן - אוֹי לוֹ שְׂפֹגֵם אוֹתוֹ בְּחַיּוּ, וְאוֹי לוֹ שְׂפֹגֵם אוֹתוֹ בְּמִיתּוֹ. אוֹי לוֹ מְאוֹתוֹ עֵנֶשׁ. אוֹי לוֹ שְׂפֹגֵם הָאוֹת וְאָרוֹן

**בְּכָה רִבִּי אַבָּא וְאָמַר, ווי לְבָנֵי עֲלֵמָא, דְּלֹא יוֹדְעֵי לְהֵהוּא פְּסוּפָא. ווי לְהֵהוּא עוֹנְשָׂא, דְּכָל מָאן דְּבַעֲי עַאל בְּאָרוּנָא. בְּגִין דְּלֹא אַצְטְרִיף לְמִיעַל בְּאָרוּנָא, בְּרִ צַדִּיק, דִּידַע בְּנַפְשִׁיהּ, וְאַשְׁתְּמוּדַע בְּגִרְמִיהּ, דְּלֹא חָטָא בְּהֵהוּא בְּרִית, אֶת קַיִמָא קַדִּישָׁא, מִעוּלְמוּי, וְקָא נְטִיר לִיהּ בְּדַקָא יָאוּת. וְאִי לֹאוּ, לֹא אַצְטְרִיף לִיהּ לְמִיעַל בְּאָרוּנָא, וְלִמְפַגֵּם אָרוּנָא. רוּזָא אַצְטְרִיף לְאִתְחַבְּרָא בְּאֵת קַיִמָא קַדִּישָׁא דְּאִיהוּ רוּזָא דְּאִתְחַזִּי לִיהּ, וְלֹא לְאַחְרָא. דְּהָא אָרוֹן לֹא אִתְחַבְּרַת אֲלֵא בְּצַדִּיק, דְּנְטִיר אֶת קַיִמָא קַדִּישָׁא. וּמִאן דְּפָגִים בְּרִית וְעַאל בְּאָרוּנָא, ווי לִיהּ, דְּפָגֵם לִיהּ בְּחַיּוּ. ווי לִיהּ דְּפָגִים לִיהּ בְּמִיתְתִּיהּ. ווי לִיהּ מִהֵהוּא עוֹנְשָׂא.**



הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ, אִי לֹא מֵאוֹתָהּ, בּוֹשָׁה, שְׂנוֹקְמִים מִמֶּנּוּ נִקְמַת עוֹלָמִים - נִקְמָה שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְנִקְמָה שֶׁל אוֹתוֹ פָּגַם. וְסוּד זֶה כְּתוּב, (תהלים קכח) כִּי לֹא יִנּוּחַ שִׁבְט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצְּדִיקִים.

בְּשַׁעֲרֵי שְׂדֵינִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, מִסְתַּפְּלִים בְּמַעֲשָׂיו. אִם הִיָּה פּוֹגֵם אֶת סוּד בְּרִית הַקְּדֹשׁ שֶׁחֲתוּם בְּכִשְׁרוֹ, וְעָכְשׁוּ פּוֹגֵם אֶת הָאָרוֹן (הַבְּרִית) שְׁלוֹ בָּזָה - לִזְהָ אֵין חֵלֶק בְּצְדִיקִים. מִסְתַּפְּלִים בּוֹ וְדָנִים אוֹתוֹ, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכְּלָל שֶׁל אָדָם. כִּינּוֹן שֶׁהוֹצִיאֻ אוֹתוֹ מִכְּלָל שֶׁל אָדָם, מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכְּלָל שֶׁל כָּל הָאֲחֵרִים שְׂנוֹעְדוֹ לַחֲיֵי עוֹלָם, וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ (אָרוֹן) צֶדֶד שְׂאִינוֹ נִכְלָל בְּסוּד שֶׁל גּוֹף הָאָדָם. כִּינּוֹן שְׂנוֹמְסֵר לְאוֹתוֹ צֶדֶד - אִי לֹא שְׂמִכְנִיסִים אוֹתוֹ לְגִיְהֵנָם, וְלֹא יוֹצֵא מִשָּׁם לְעוֹלָמִים. עַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה סו) וַיִּצְאוּ וַיֵּרְאוּ בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בֵּי וָגו'. אוֹתָם שְׂנוֹשְׂאָרוֹ מִכְּלָל שֶׁל אָדָם.

וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ, כִּשְׁלֹא עָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, תְּשׁוּבָה שְׂרָאוּיָה לְכַסּוֹת עַל כָּל מַעֲשָׂיו. וְעַם כָּל זֶה, טוֹב לוֹ שְׁלֹא יִכְנָס לְאָרוֹן, שֶׁהָרִי כָּל זְמַן שֶׁהַגּוֹף עוֹמֵד, הַנְּשָׂמָה נִדְּוֶינִית וְלֹא נִכְנָסֵת לְמִקְוָמָה, פֶּרֶט לְאוֹתָם חֲסִידִים עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים שְׂרָאוּיִים לְעֵלוֹת עִם גּוֹפָם. אֲשֶׁרִי חֵלֶקְם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. מִשׁוּם שְׂאִין חֲטָא קָשָׁה לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ זֶה שֶׁמִּשְׁקֵר וּפּוֹגֵם אֶת אוֹת בְּרִית הַקְּדֹשׁ, וְזֶה אֵינוֹ רוֹאֶה פְּנֵי שְׂכִינָה, וְעַל חֲטָא זֶה כְּתוּב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'. וְכְתוּב, (תהלים ה) לֹא יִגְדֹף רַע.

מָה כְּתוּב כָּאֵן? וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרוֹן. וְכִי לְמָה לֹא עָשׂוּ אוֹתָם

קְיִימָא קְדִישָׁא. וְוִי לִיָּה לְהֵוּא כְּסוּפָא, דְּנִקְמִין מְנִיָּה נִקְמַת עֲלָמִין, נוֹקְמָא דְעֲלָמָא דָּא, וְנוֹקְמָא דְהֵוּא פְּגִימוֹ. וְרָזָא דָּא כְּתִיב (תהלים קכח) כִּי לֹא יִנּוּחַ שִׁבְט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצְּדִיקִים.

בְּשַׁעֲרֵתָא דְדִינִין לִיָּה בְּהֵוּא עֲלָמָא, מִסְתַּפְּלִין בְּעוֹבְדוֹ, אִי הָוָה פְּגִים רָזָא דְבְּרִית קְדִישָׁא דְחֲתִים בְּבִשְׂרִיה, וְהִשְׁתָּא פְּגִים אֲרוּנָא (דְבְּרִית) דִּילִיָּה בְּהֵאִי. הֵאִי לִית לִיָּה חוּלְקָא בְּצְדִיקִיא. מִסְתַּפְּלִין בֵּיה, וְדִינִין לִיָּה, וּמִפְּקִי לִיָּה לְבַר מִכְּלָלָא דְאָדָם. כִּינּוֹן דְּאִפְקִי לִיָּה מִכְּלָלָא דְאָדָם, אִפְקִי לִיָּה מִכְּלָלָא דְכֻלְהוּ אַחֲרֵינוּן, דְּאֲתַעְתְּדוּ לַחֲיֵי עֲלָמָא, וַיְהִי לִיָּה לְהֵוּא (אָרוֹן) סְטָרָא דְלֹא אֲתַפְּלִיל בְּרָזָא דְגוּפָא דְאָדָם. כִּינּוֹן דְּאֲתַמְסֵר לְהֵוּא סְטָרָא, וְוִי לִיָּה, דְּאֲעֲלִין לִיָּה בְּגִיְהֵנָם, וְלֹא נִפִּיק מְנִיָּה לְעֲלָמִין. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה סו) וַיִּצְאוּ וַיֵּרְאוּ בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי וָגו'. אֵינוֹן דְּאֲשַׁתְּאָרוּ מִכְּלָלָא דְאָדָם.

וְהִנֵּי מְלִי כַד לֹא עֲבַד תְּיוּבְתָא שְׂלִימְתָא. תְּיוּבְתָא דְאֵיהִי אֲתַחֲזִינֵיא לְחַפְיָא עַל כָּל עוֹבְדוֹ. וְעַם כָּל דָּא טוֹב לִיָּה דְלֹא יַעוֹל בְּאֲרוּנָא, דְהָא כָּל זְמָנָא דְגוּפָא קִיָּים, נִשְׁמַתָּא אֲתַדְּנָת, וְלֹא עֲאֵלֵת לְאֲתָרָה. בַּר אֵינוֹן חֲסִידֵי עֲלִיוֹנִין קְדִישִׁין, דְּאֲתַחֲזוֹן לְסִלְקָא בְּגוּפִיהוֹן, זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי. בְּגִין דְלִית חוּבָא דְקִשְׂיָא קְמִיָּה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּהֵאִי מָאן דְּמִשְׁקֵר וּפְגִים לְהֵאִי אֶת קְיִימָא קְדִישָׁא. וְדָא לֹא חֲמִי אֲנִפִי שְׂכִינְתָא, עַל חוּבָא דָּא כְּתִיב (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יי'. וְכְתִיב (תהלים ה) לֹא יִגְדֹף רַע.

מָה כְּתִיב הַכָּא, וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרוֹן. וְכִי אֲמַאי לֹא עֲבַדוּ אֵינוֹן

החכמים שעשו את המשכן את הארון? אלא בצלאל סיוס הגוף, שהוא סוד הברית הקדוש, ושומר אותו, והוא עומד בנחלת חלקו. הוא השתדל במעשה שלו ולא אחר. באו כל החברים ונשקו אותו.

בשהגיעו לרבי שמעון וסדרו הדברים הללו לפניו, כל מה שנאמר באותה דרך, פתח ואמר, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. הפסוק הזה נבאר. אבל בפסוק הזה יש להתבונן, וארח צדיקים, אותה דרך שהצדיקים הלכו בה, היא דרך אמתית, דרך שהקדוש ברוך הוא רוצה בה, הדרך שהוא הולך לפניהם, וכל אותן מרכבות באות לשמע דברים שהם מדברים ואומרים בפיהם. כאור נגה, שמאיר והולך, ולא נחשף (בל), כדרך אותם הרשעים שדרךם תמיד חשוכה, כמו שנאמר, דרך רשעים כאפלה וגו'.

דבר אחר וארח צדיקים - מה בין ארח לדרך? הרי פשוטה. אבל דרך היא שעכשו נפתחה ונגלתה, ונעשה באותו מקום דרך שלא כתשו בה רגלים מקדם לכן. דרך - כמו שנאמר, (ישעיה טו) כדרך בגת, שכותשים בו רגלים כל מי שרוצה.

ועל זה לצדיקים קורא ארח, שהם היו ראשונים לפתח אותו מקום, ולא כל המקום ההוא. אלא אף על גב שאחרים בני העולם הולכים באותו מקום - עכשו שהולכים בה צדיקים, הוא מקום חדש, שעכשו אותו מקום הוא חדש כמו מי שלא הלך בו אדם אחר לעולמים, משום שצדיקים עושים חדוש לכל אותו מקום בכמה דברים עליונים שהקדוש ברוך הוא מתרצה בהם.

חפמיין, דעבדו משכנא, ית ארונא. אלא בצלאל, סיומא דגופא דאיהו רזא דברית קדישא, ונטר ליה, ואיהו קאים בעדבא דחולקיה. איהו אשתדל בעובדא דיליה, ולא אחרא. אתו כלהו חברייא, ונשקו ליה.

כד מטו לגבי דרבי שמעון, וסדרו מלין אלין קמיה, כל מה דאתמר בההוא אורחא, פתח ואמר, (משלי ד) ואורח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. (דף רט"ו ע"א) האי קרא אתמר. אבל האי קרא אית לאסתכלא ביה, ואורח צדיקים, ההוא אורחא דצדיקייא אזלו ביה, איהו ארח קשוט. אורחא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה. אורחא דאיהו אזיל קמיהו, וכל אינון רתיכין, אתיין למשמע מלין דאינון ממללן ואמרי בפומיהו. כאור נגה: דנהיר ואזיל, ולא אתחשף (כ"א בל), כאורח דאינון חייביא, דאורח דילהון אתחשף תדיר, כמה דאת אמר (משלי ד) דרך רשעים כאפלה וגו'.

דבר אחר ואורח צדיקים. מה בין אורח לדרך, הא אוקמוה. אבל אורח הוא דהשתא אתפתח ואתגלייא, ואתעביד בההוא אתר אורח, דלא כתישו ביה רגלין מקדמת דנא. דרך: כמה דאת אמר (ישעיה טו) כדרך בגת, דכתשין ביה רגלין כל מאן דבעי.

ועל דא לצדיקייא קארי ארח, דאינון הון קדמאי למפתח ההוא אתר. ולא על כל אתר איהו אלא אף על גב דאתרנין בני עלמא אזלי בההוא אתר, השתא דאזלין ביה צדיקייא, איהו אתר חדתא, דהשתא חדתא איהו ההוא אתר כמה דלא אזיל ביה בר נש אחרא לעלמין. בגין דצדיקייא עבדין חדתא לכל ההוא אתר, בכמה מלין עלאין דקודשא בריך הוא אתרעי בהון.

וְתוֹ, דְשָׁכִינְתָא אֲזֵלָא בְּהָהוּא אֶתְרָ, מַה דְלָא  
הוֹת מְקַדְמַת דְנָא. וּבְגִין כֶּף אֶרֶח  
צְדִיקִים אֲקָרִי, בְּגִין דְאֶתְאַרְח בִּיה אֹשְׁפִיזָא  
עֲלָאָה קְדִישָׁא. דְרָךְ: אִיהוּ פְתוּחַ לְכֹלָא,  
וּכְתֻשִׁין בִּיה פֶּל מָאן דְבָעֵי, אֶפִּילוּ אִינוּן  
חֲיִיבִין. דְרָךְ, רְזָא דָא, (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְרָךְ,  
בְּגִין דְדָרִיךְ בִּיה סֹטְרָא אַחְרָא, דְלָא אֲצִטְרִיךְ,  
וְשָׁלִיט לְסַאבָּא מְשַׁפְּנָא. וְעַל דָּא, צְדִיקִיָּא  
בְּלַחֲוֵיָּהּ, קִיָּימִי וְשִׁלְטִי בְּהָהוּא אֶתְרָ דְאֲקָרִי  
אוֹרַח. כְּמַה דְאוּקִימְנָא דְרָךְ פְתוּחַ לְכֹלָא,  
לְהָאִי סֹטְרָא וְלְהָאִי סֹטְרָא.

וְאַתּוּן קְדִישֵׁי עֲלִיוּנִין, אוֹרַח קְדִישָׁא עֲלָאָה  
אֲזַדְמֵן לְגַבְיִיכוּ, וְאַרְחַתּוּן בִּיה וּמְלִיךְ  
מְעֻלְיִין עֲלָאִין (נ"א אל"ן) אֶתְסַדְרוּ קָמִי עֵתִיק  
יוֹמִין. זַכָּאָה חוֹלְקִיכוּן.

פְתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמְר, (דברים לד) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון  
מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה פִּי סִמְךָ מִשֶׁה וְגו',  
בְּכַמְּהָ אֶתְרַ תְּגִינֵן, דְמִשֶׁה אֲנַפּוּי כְּאַנְפֵי  
שְׁמַשָּׂא, וַיְהוֹשֻׁעַ כְּאַנְפֵי סִיְהָרָא. דְלִית נַהוּרָא  
לְסִיְהָרָא, אֲלֵא נַהוּרָא דְשְׁמַשָּׂא כַד נַהַר  
לְסִיְהָרָא, וְסִיְהָרָא מְגוּ שְׁמַשָּׂא אֶתְמַלְיָא. וְכַד  
אֶתְמַלְיָא, כְּדִין קִיָּימָא בְּאַשְׁלָמוּתָא.

אַשְׁתְּלִימוּתָא דְסִיְהָרָא, מָאן אִיהוּ. רְזָא דְכֹלָא,  
דְאֲקָרִי דְמוּת בְּרְזָא דְשְׁמַשָּׂא  
עֲלָאָה יְיָ. דְהָא בְּשַׁמָּא דָּא לָא קָאִים, בְּר  
בְּזַמְנָא דְקִיָּימָא בְּאַשְׁלָמוּתָא. דְהָא כְּמַה שְׁמַהֵן  
אִינוּן דְאַחְסִינָא, וְאַתְקָרִי בְּהוּ כַךְ כְּפוּם שְׁעֵתָא  
דְקִיָּימָא בִּיה, (ובכפום שעתא דקיימא ביה) הַכִּי אֲקָרִי  
בְּהָהוּא שְׁמָא מִמֶּשׁ. וְכַד קִיָּימָא בְּרְזָא  
דְאַשְׁלָמוּתָא וְאַשְׁתְּלִימַת מִכָּל סֹטְרִין, כְּדִין  
אֲקָרִי יְהוָה אֲשְׁלָמוּתָא דִּילְהָ, כְּאַשְׁלָמוּתָא  
דְלַעֲלֵא. דִּירְתָא בְּרְתָא לְאַמְהָ.

וְהִינֵנוּ (ר"א נהירו) בְּחַמִּיסָר יוֹמִין, דְכַתִּיב, (ויקרא כג)

וְעוֹד, שְׁשָׁכִינָה הוֹלֶכֶת בְּאוֹתוֹ  
מְקוּם מַה שְׁלֵא הִיָּה מְקַדְּם לְכַן.  
וּמְשׁוּם כֶּף נִקְרָא אֶרֶח צְדִיקִים,  
מְשׁוּם שְׁהֶתְאַרַח בּוּ אוֹרַח עֲלִיּוֹן  
קְדוּשׁ. דְרָךְ הִיא פְתוּחָה לְכֹל,  
וּכְתוּשִׁים בְּהָ כָּל מִי שְׁרוּצָה, אֶפִּילוּ  
אוֹתָם הִרְשָׁעִים. דְרָךְ, סוּד זָה -  
(שם מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְרָךְ. מְשׁוּם  
שְׁדוּרְךָ בּוּ הַצַּד הַאֲחֵר שְׁלֵא צָרִיךְ,  
וְשׁוֹלֵט לְטַמָּא אֶת הַמְּשַׁכֵּן. וְעַל  
זָה צְדִיקִים לְבָדִים עוֹמְדִים  
וְשׁוֹלְטִים בְּאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנִקְרָא  
אֶרֶח. כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוּ, דְרָךְ פְתוּחָה  
לְכֹל, לְצַד זָה וְלְצַד זָה.

וְאַתָּם, קְדוּשִׁים עֲלִיוּנִים, דְרָךְ  
קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה הַדְּמַנָּה לְכֹס  
וְהַתְּאַרְחַתָּם בְּהָ, וַיְדַבְּרִים מְעֻלִים  
עֲלִיוּנִים (אל"ן) הַסְּתַדְרוּ לְפָנַי עֵתִיק  
הַיּוֹמִים. אֲשֶׁרִי חֵלְקִיכֶם.

פְתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמְר, (דברים לד)  
וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה  
כִּי סִמְךָ מִשֶׁה וְגו'. בְּכַמְּהָ מְקוּמוֹת  
מְצָאנּוּ שְׁפָנֵי מִשֶׁה כְּפָנֵי הַשְּׁמַשׁ,  
וַיְהוֹשֻׁעַ כְּפָנֵי הַלְבָנָה. שְׂאִין אוֹר  
לְלִבְנָה אֲלֵא אוֹר הַשְּׁמַשׁ כְּשַׁמְאִיר  
לְלִבְנָה, וְהַלְבָנָה מִתְמַלֵּאת מִתּוֹךְ  
הַשְּׁמַשׁ. וְכַשְׁתְּמַלֵּאת, אֲזַ עוֹמְדַת  
בְּשִׁלְמוּתָהּ.

הַשְׁתְּלִימוּת הַלְבָנָה מִי הוּא? סוּד  
שֶׁל הַכֹּל שְׁנִקְרָא דְמוּת בְּסוּד  
הַשְּׁמַשׁ הַעֲלִיּוֹן יְיָ. שְׁהָרִי בְּשֵׁם  
הַזֶּה אִינוּ עוֹמֵד, רַק בְּזַמַּן  
שְׁעוֹמְדַת בְּשִׁלְמוּתָהּ. שְׁהָרִי כְּמַה  
שְׁמוֹת הֵם שְׁיִרְשָׁה, וְנִקְרָאת בְּהֵם  
כְּפִי הַשְּׁעָה שְׁעוֹמְדַת בְּהָ, (ובפי  
השעה עומדת בה) כֶּף נִקְרָאת בְּאוֹתוֹ  
שֵׁם מִמֶּשׁ. וְכַשְׁעוֹמְדַת בְּסוּד  
הַשְּׁלִמוּת וְנִשְׁלַמַת מִכָּל הַצְּדִידִים,  
אֲזַ נִקְרָא יְדוּ"ד. הַשְּׁלַמְתָּהּ  
כְּהַשְּׁלַמָּה שְׁלַמְעֵלָה, שְׁיִרְשָׁה  
הַבַּת אֶת אִמָּהּ.

וְהִינֵנוּ (הארה) בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר יָמִים,  
שְׁכַתוּב (ויקרא כג) בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר יוֹם  
לְחַדֵּשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה. וְכַתוּב (שם)

בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה. וכתוב  
(ויקרא כג) אף בעשור (יום) לחדש השביעי. וכלא רזא  
חדא, פד קיימא עלמא דאתי ברזא דכל עשר  
אמירן, על האי חדש, אקרי בעשור. וכד  
אתרשימת סיהרא באשלמותא חדא בינייהו,  
אקרי בחמשה עשר, דהא ה' אתחברת ואתחקקת  
בינייהו.

ורזא דא י"ה וכד קיימא בשמא דא, פדין  
אתחבר בה', ואיהי אתוספא (ר"א לגביה תתאי  
למיון לון ולמיחב לון טרפיהו ואתוספא) איהי, ברזא דאת ה'  
כמלקדמין. חדא, לאתחקקא ולאתחברא ברזא  
דלעילא, וחדא למיהב מזונא לתתא, וכדין  
קיימא סיהרא באשלמותא לכל סטרין, עילא  
ותתא, ברזא דשמא דא, למיהוי כלא רזא חדא,  
ושלימו חד.

יהושע דא איהו רזא דאשלמותא דסיהרא,  
באלין אתוון בן נון, נון ודאי דהא נון  
רזא דסיהרא איהי. מלא ברזא דאשלמותא  
דשמא קדישא, פדין איהו מלא רוח חכמה ודאי.  
בגין דנקודה עלאה דאיהי י', אתפשט ואפיק  
רוח, וההוא רוח עביד היכלא. וההוא רוח  
אתפשט, ואתעביד שית סטרין. ההוא רוח  
אתפשט, ברזא דכל אלין. ואמלי ועביד היכלא  
לתתא, ואתמלי כלא, ואתעביד רזא (דף רט"ו ע"ב)  
דשמא קדישא, באשלמותא חדא.

ובגין דא יהושע מלא רוח חכמה, בגין פי סמך  
משה את ידיו עליו, דאיהו אריק ברקאן  
עליה, ואתמלי בירא מגייה. ואתון קדישי  
עליונין, כל חד מנייכוו אתמלי רוח חכמה,  
וקיימא באשלמותא, ברזין דחכמתא, בגין  
דקודשא בריה הוא הוא אתרעי בכו, ואסמין  
דוי עלייכו. זכאה חולקי דעיני חמו דא, וחמו  
שלימו דרוח חכמתא בכו.

אף בעשור (יום) לחדש השביעי.  
והכל סוד אחד. כשעומד העולם  
בבא בסוד של כל עשר האמירות  
על החדש הזה, נקרא בעשור.  
וכשנרשמת הלכנה בשלמות  
אחת ביניהן, נקרא בחמשה עשר,  
שהרי ה' התחברה ונתחקה  
ביניהם.

וסוד זה י"ה, וכשעומדת בשם  
זה, אז מתחברת בה', והיא נוספת  
אל התחתונים לזון אותם ולתם להם טרפם,  
ומתוספת) היא בסוד האות ה'  
כמקדם. אחד, להחקק ולהתחבר  
בסוד שלמעלה, ואחד, כדי לתת  
מזון למטה, ואז עומדת הלכנה  
בשלמות לכל הצדדים, מעלה  
ומטה, בסוד השם הזה, להיות  
הכל סוד אחד ושלמות אחת.

יהושע זהו סוד של השלמת  
הלכנה באותיות הללו בן נון.  
נון ודאי, שהרי נון היא סוד  
הלכנה, מלא בסוד ההשלמה של  
השם הקדוש, ואז הוא מלא רוח  
חכמה ודאי.

משום שהנקודה העליונה, שהיא  
י', מתפשטת ומוציאה רוח,  
ואותה רוח עושה היכל. ואותה  
רוח מתפשטת ונעשית לששה  
צדדים. אותה רוח מתפשטת  
בסוד של כל אלה. ומלא ועושה  
היכל למטה, והכל מתמלא,  
ונעשה סוד השם הקדוש  
בהשלמה אחת.

ומשום כך יהושע מלא רוח  
חכמה, משום - פי סמך משה את  
ידיו עליו, שהוא הריק עליו  
ברכות ונתמלאה הבאר ממנו.  
ואתם, קדושים עליונים, כל אחד  
מכם התמלא רוח חכמה, ועומד  
בשלמות בסודות החכמה, משום  
שהקדוש ברוך הוא התרצה בכם  
וסמך ידו עליכם. אשרי חלקי  
שעיני ראו את זה וראו את  
שלמות רוח החכמה בכם.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

# בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארצניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?  
אמח ביום הפוארת? וכדומה..



סט זוהר היומי 6 חלקים  
בכריכה קשה

